

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Пловдив, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев
Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Х. В. Симитчиев Въззивно гражданско дело № 20235000500127 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Постъпила е въззивна жалба с вх. №2573/25.01.2023г. от „Б. ****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление **** против Решение №1656 от 21.12.2022 г., постановено по гражданско дело №3321/21г. по описа на Окръжен съд – П., с което се отхвърля иска, предявен от „Б. ****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ****, против „Ч.Б.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ****, за заплащане на сумата 25 250 лв., представляваща обезщетение за неоснователно ползване на част от имот с № *****.**, върху която част са ситуирани 21 паркоместа –северната и западната граница на имота, за периода 02.08.2021г. – 25.11.2021г., като неоснователен.

В жалбата се поддържа, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение на процесуалните и материалните правила, както и в противоречие със събраните по делото

доказателства, за което са изложени конкретни съображения.

Оспорва се констатацията в решението на първоинстанционния съд, че ПИ с идентификатор *****.**.** не е съществувал в периода, през който са издадени Разрешения за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътни обекти и пътни връзки към тях с № 13-О-И от 02.12.2010г. и № 5-О-Е от 03.05.2011г. Според жалбоподателя е безспорно, че:

- със заповед № КД-14-16-408/24.06.2009г. е извършено изменение на КККР на с. Б.;
- разрешенията за ползване са издадени през 2010г. и 2011 г.,
- решение № 701/03.04.2015г. постановено по адм.д. № 3429/2015 по описа на Административен съд П. е потвърдено от ВАС с Решение № 12992/02.12.2015г. постановено по адм.д. № 6671/2015 е отменена заповед № КД-14-16-408/24.06.2009г.:

Посочва се, че съгласно чл. 53б, ал. 9 от ЗКИР, обжалването на заповедта за изменение не спира нейното изпълнение, освен ако съдът не постанови друго. В настоящия случай, заповедта на Началника на СГКК П., с която е изменена КККР на с. Б. и са нанесени два ПИ - *****.**.** и *****.**.** е такава по смисъл на чл. 53б, ал. 7 от ЗКИР. Видно от решенията на Адм. Съд П. и ВАС, няма постановяване, което да спира изпълнението на заповед № КД-14-16-408/24.06.2009г. Поради това, счита, че Заповед № КД-14-16-408/24.06.2009г. е действала и съвсем законосъобразно, а разрешения за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътни обекти и пътни връзки към тях с № 13-О-И от 02.12.2010г. и № 5-О-Е от 03.05.2011г. са издадени за поземлени имоти, които са съществували. □

Оспорва се като неправилен изводът на ОС-П., че към момента на издаване на разрешенията, такива имоти: ПИ *****.**.** и *****.**.** не са съществували. Тъкмо обратното, тези имоти са съществували и едва с отмяната на заповедта от Адм. съд-П., тези имоти са престанали да съществуват.

В тази връзка, неправилен според жалбоподателя е изводът на съда, че липсва пълна идентичност между ПИ - *****.**.** и *****.**.**. Счита, че този извод се опровергава от заключението на вещото лице, както и от представените и приети писмени доказателства. Посочва, че по делото е

приета преписката на Нотариус К., по която е издаден нот. акт № *. т. *. рег. № ****, д. № **** от 01.11.2018г. по нейния опис, където се намира Скица № 15-333764/28.05.2018г. на поземлен имот № *****.**, от която се установява, че ПИ № **.** има предходни стари идентификатори - *****.**, *****.*** и *****.***.

Предвид горното, поддържа, че е налице идентичност между имотите, но възразява, че това е обсъдено от ОС П. едностранно, което води до грешни изводи и постановяване на неправилно решение.

На следващо място, жалбоподателят посочва, че за да бъде уважена исковата претенция, не е необходимо наличие на пълна идентичност, както твърди първоинстанционния съд. Процесните паркоместа са ситуирани на терен, който е бил част, както от ПИ *****.**, така и от *****.***.

Оспорва се като неправилен изводът на първоинстанционния съд, че ищецът не е доказал факта, че процесният имот е публична държавна собственост. За да достигне до този грешен извод, съдът обсъдил едностранно постановеното в Закона за пътищата. В мотивите си, съдът посочил, че пътищата са публична държавна собственост и кои елементи на пътищата са част от тях и съответно последните също са публична държавна собственост. Обсъдена е разпоредбата на чл. 5 от ЗП и §1, т. 1. 2 и 3, но съдът е достигнал до грешния извод, че ПИ *****.** не е част от републиканската пътна мрежа и съответно той не е публична държавна собственост.

Посочва се, че в прието по делото заключение на ВЛ по СТЕ е посочено, че част от ПИ *****.** е старото изоставено трасе на пътя П.-С.. ОС-П. обаче не обсъдил изложеното в исковата молба, че съгласно разпоредбата на чл. 14. ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за пътищата, собствеността на пътищата по чл. 5. ал. 5 от Закона за пътищата се разпростира и върху всички изоставени при реконструкцията на пътя пътни участъци, които са запазени и не е възстановено първоначалното предназначение на земята.

В тази връзка, в жалбата се поддържа, че тъй като част от ПИ *****.** представлява старо изоставено трасе, то и Б.С.С.О. „У.Б.“ - Б.М. не може да придобие собствеността върху този имот.

Излагат се съображения, че придобиването на собствеността върху имот, част от републиканската пътна мрежа, става след изпълнение на

процедурата по чл. 15 от ППЗП, в която подробно е посочено начина за промяната на публичната собственост на пътищата и едва след това физически или юридически лица могат да установяват правата си на собственост. ОС-П. обаче не обсъдил факта, че в случая липсва проведена процедура по чл. 15 от ППЗП. По делото не са представени доказателства за съществуване на такава процедура. Не са представени или изискани документи, което да са част от преписката по промяната. Не е представено, а и не съществува решение на Министерски съвет за промяна.

Според жалбоподателят, тъй като начина на промяна на собствеността е изрично посочена в ППЗП, удостоверенията на Областната администрация и Община А., че за ПИ *****.**.** няма издаден акт за държавна собственост, тъй като собствеността е възникнала по силата на закона, са без доказателствена стойност и значение. Счита, че без значение е и Писмо от 14.12.2007г. от Областно пътно управление, което съдържа информация, че участъка от разклона на път **-* „П. - С.“ не е включен в списъка на републиканската пътна мрежа. Намира, че това, че този участък не е включен, не означава, че е променен статута на имота и че е проведена процедурата по чл. 15 от ППЗП. Посочва, че същото може да се каже и за писмото на МРРБ изх. № 90-00-348/13.08.2018г., в което се сочи, че участъкът от разклона на път **-* „П. - С.“ не е обявен за път от републиканската пътна мрежа и не е включено в утвърдения от МС списък на общинските пътища. Поддържа, че информацията в тези две писмени доказателства не сочи за изпълнение на процедурата по чл. 15 от ППЗП. Счита, че промяната на собствеността върху имот публична държавна собственост не се извършва с включването му в списък или невключването му в такъв списък. Според жалбоподателя, дадената информация с тези писма, за сведение на Б.С.С.О. „У.Б.” - Б.М., е негодна и като такава, не е годно доказателство, което да установи по изричен начин промяната на статута на собствеността, т.е. към настоящия момент не е възможно Б.С.С.О. „У.Б.” - Б.М. да е собственик на ПИ *****.**.** тъй като в площта му е включен имот публична държавна собственост. Счита, че събраните по делото доказателства по категоричен начин доказват основателността на исковата претенция и че е доказано, че Б.С.С.О. „У.Б.” - Б.М. не е собственик на ПИ *****.**.** тъй като той включва в себе си имот публична собственост.

Иска се въззивният съд да постанови решение, с което да отмени Решение № 1656/21.12.2022г. постановено по гр.д. № 3321/2021. по описа на ОС П.. 2-ри състав, като неправилно и незаконосъобразно и вместо това да уважи исковите претенции като доказани.

В законния срок, от ответника „Ч.Б.“ООД е подаден отговор на жалбата, с който се оспорва същата като неоснователна, за което са изложени съборажения и се иска да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

След преценка на материалите по делото, направените от страните твърдения и възражения и развитите в жалбите доводи, в аспекта на чл.269 ГПК, Пловдивският апелативен съд намира следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предмет на делото е предявен от „Б. *****“ ЕООД, ЕИК ***** иск с правна квалификация по чл.59 3ЗД за осъждане на ответника „Ч.Б.“ООД, ЕИК ***** да му заплати сумата 25 250 лв., представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищеца, посредством неоснователно ползване на част от имот с № *****.**.**, върху която част са ситуирани 21 паркоместа – северната и западната граница на имота, за периода 02.08.2021г. – 25.11.2021г., които до този момент били ползвани от ищеца, на основание разрешение за специално ползване, изхождащо от собственика на имота – Държавата.

Съгласно нормата на чл.59 3ЗД, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Същата е израз на виждането на законодателя за недопускане на неоснователно раз местване на имуществени блага и ясно очертава фактическия състав на иска по чл.59 3ЗД, а именно – неоснователно увеличаване на имуществото на едно лице за сметка на намаляване имуществото на друго лице, липса на друга възможност за защита на обеднелия, обедняването и обогатяването да произтичат от един и същ факт или обща група факти, като в съдебната практика се приема, че връзката между тях не е причинно – следствена. Касае се за субсидиарен иск, който е на разположение само на тези ищци, които не разполагат с друг иск по отношение на неоснователно обогатилия се.

В настоящия случай, според твърденията на ищеца, вземането му не е основано на съществуваща с ответника договорна връзка, нито произтича от непозволено увреждане. Не са изложени и факти, обосноваващи извод за приложение на фактическите състави на нормите на чл.55-58 ЗЗД, поради което съдът намира, че предявеният иск по чл.59 ЗЗД е единствената форма за защита на ищеца срещу посочения в ИМ ответника.

Според изложената в ИМ фактология, Държавата е собственик на имот с № *****.**. по КККР на с.Б., тъй като същият е част от старото трасе на пътя П.-С. (републикански път **-**) и като такъв представлява публична държавна собственост. Посочено е, че върху част от този имот са ситуирани 21 паркоместа - по северната и западната граница на имота, която част от имота се ползва като паркинг. Твърди се, че Държавата, в качеството си на собственик, е предоставила по силата на сключени облигационни договори възмездно правото на ползване върху имота, като в тази връзка, ищецът се легитимира като държател на имота въз основа на разрешения за специално ползване на пътища чрез експлоатация на търговски крайпътни обекти и пътни връзки към тях с № 13-О-И от 02.12.2010г. и № 5-О-Е от 03.05.2011г. Ищецът твърди, че на основание Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж „Паркоместа“ от 12.04.2011г., издадено от Община А., на базата на издадените от Държавата разрешения и след съответно проектиране и съгласуване, ползва имота за извършване на търговска дейност, като предоставя места за паркиране пред ресторант „В.“, както и че паркоместата в имота са 21 на брой. Твърди се, че на 01.08.2021г., процесните паркоместа са завладяни от ответното дружество, като от 02.08.2021г., същото предоставя паркоместата на трети лица, за което събира такса в размер на 2 лв./ час, легитимирайки се като наемател на процесната част от имот № *****.**. , на основание сключен с Б.С.С.О. „У.Б.“ – Б.М. договор за наем.

Посочва се, че наемодателят Б.С.С.О. „У.Б.“ – Б.М. се е снабдила с констативен нотариален акт за собственост за ПИ № *****.**, вписан под акт № *, т.*, рег.№ ****, дело № **** от 01.11.2018г. по описа на нотариус С. К..

Ищецът оспорва Б.М. да е собственик на имота, в частност на паркоместата, с оглед на което твърди, че сключеният между манастира и ответното дружество договор за наем не му е противопоставим. Твърди, че

обезщетението, което следва да получи за това, че е лишен от ответника от възможността да ползва паркоместата съобразно дадените му права, е съразмерно на събраните такси за даването на паркоместата на трети лица, което е в размер на 25 250 лв., формирано по следния начин: при нормална и обичайна заетост на паркоместата се генерира приход от такси в размер на 202 лв., от 02.08.2021г. до 25.11.2021г. са изминали 125 дни, при което дните, умножени по прихода от такси, формира общ приход от 25 250 лв.

Ответникът оспорва иска, като твърди, че е надлежен държател на ПИ № *****.**. по силата на договор за наем, сключен със собственика на имота – Б.С.О. „У.Б.“ и на основание който договор ответното дружество е започнало да преотдава под наем паркоместата в имота и да събира такса за паркиране срещу издадена касова бележка. Оспорва също имотът да е публична държавна собственост, като твърди, че собствеността върху същия принадлежи на Б.С.С.О. „У.Б.“ – Б.М..

С оглед твърденията на страните по делото, очевидно е, че между тях е налице спор по въпроса чия собственост е имот № *****.**. по КККР на с.Б. – според ищеца, той е на Държавата, а според ответника – на Б.С.О. „У.Б.“. Този спор обаче не може да бъде разрешен в настоящото производство, първо защото е извън предмета на предявения иск по чл.59 ЗЗД и на второ място, защото никоя от страните по делото не е легитимирана да го повдига пред съда, защото се касае за чужди вещни права. Въпросът относно собствеността на процесния имот № *****.**. ще се обсъжда само в аспекта на въпроса за наличието, респ. липсата на основание за ползването му от страните и в частност от ответника, с оглед твърденията в ИМ, на които е основан иска, че ответникът "Ч.Б."ООД ползва имота, без да има основание за това, с което пречи на ищеца „Б. ****“ЕООД да го ползва съобразно дадените му от Държавата права.

По делото не е спорно, а и се установява от доказателствата по делото, че Б.С.О. „У.Б.“ е призната за собственик на поземлен имот № *****.**. по КККР, одобрени със заповед №300-5-67/08.11.2004г. на ИД на АК, с площ 2115 кв.м, находящ се в с.Б., община А., на основание чл.79 от ЗС и чл.587 ГПК, с констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот № *, т. *, рег.№ ****, дело № **** от 01.11.2018г. по описа на нотариус С. К., вписан с вх№****/01.11.2018г., Акт №**, т., дело №****/***Г. на С. по в.

В тази връзка, съдът съобрази постановките на Тълкувателно решение № 11/21 март 2013 год. по тълк. дело № 11 по описа за 2012 г. на ОСГК на ВКС, в което се приема следното:

„Издаването на констативен нотариален акт за собственост е предшествано от проверка дали молителят е собственик на имота, каквато нотариусът задължително прави и при съставянето на нотариален акт за сделка - чл. 586, ал.1 ГПК. Тази проверка се извършва въз основа на представени документи /чл. 587, ал.1 ГПК/ или чрез т.нар. обстоятелствена проверка, включваща разпит на трима свидетели /чл. 587, ал.2 ГПК/. След преценка на тези доказателства нотариусът прави своя извод относно принадлежността на правото на собственост като издава мотивирано постановление, а въз основа на него, ако признава собствеността, издава нотариален акт. Поради това, като резултат на специално уредено от закона производство за проверка и признаване съществуването на правото на собственост, констативният нотариален акт по чл. 587 ГПК /както и нотариалният акт за сделка/ притежава обвързваща доказателствена сила за третите лица и за съда като ги задължава да приемат, че посоченото в акта лице е собственик на имота. В това се изразява легитимиращото действие на нотариалния акт за принадлежността на правото на собственост. Правният извод на нотариуса за съществуването на това право се счита за верен до доказване на противното с влязло в сила решение. Съгласно чл. 537, 4 ал.2, пр.3 ГПК, нотариалният акт се отменя когато бъде уважена претенция на трето лице срещу титуляра на акта, т.е. когато по исков път бъде доказана неверността на извършеното удостоверяване на правото на собственост.“ По-нататък в мотивите, ВКС разяснява също, че, за да отпадне легитимиращото действие на акта, е необходимо да се докаже, че титулярът не е бил или е престанал да бъде собственик. Това оспорване не се развива по правилата на чл. 193 ГПК, тъй като не касае истинността на документа нотариален акт, а съществуването на удостовереното с него право.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че доколкото по делото няма доказателства правото на собственост на Б.С.О. „У.Б.“, признато с горепосочения констативен нот. акт от 01.11.2018г., издаден от нотариус в производство по реда на чл.587 ГПК, да е било отречено с влязло в сила

съдебно решение, т.е. по исков ред да е била доказана неистинността на извършеното от нотариуса удостоверяване на право на собственост, то констативният нотариален акт по чл. 587 ГПК, издаден в полза на Б.С.О. „У.Б.“, притежава обвързваща доказателствена сила за съда и за третите лица, в това число и ищцовото дружество, като ги задължава да приемат, че посоченото в акта лице е собственик на имота. Дали се касае за имот публична държавна собственост, в какъвто смисъл се съдържат твърдения в ИМ е въпрос, който излиза извън предмета на делото. В случая, предявеният иск е по чл.59 ЗЗД, като твърденията на ищеца са, че ответникът ползва без основание имота и се обогатява за негова сметка от получените наеми.

След като Б.С.О. „У.Б.“ се легитимира като собственик на горепосочения имот, в който се намират процесните 21 бр. паркоместа, в това си качество тя безспорно разполага с правото да отдава имота под наем на трети лица. По делото се установява, че с договор за наем на недвижим имот от 27.07.2021г., сключен с ответника „Ч.Б.“ООД за срок от 01.08.2021г. до 01.08.2022г., на същото е предоставено възмездно правото да си служи с имота за целите на отдаване под наем на места за паркиране и места за преместваеми обекти.

В ИМ са наведени твърдения от ищеца, че в резултат на ползването на процесните 21 бр. паркоместа през периода 02.08.2021-25.11.2021, без да има основание за това, ответникът се е обогатил неоснователно за негова сметка със сумата от 25200 лв приходи от такси за паркиране, на която се равнява и обедняването на ищеца, който не е могъл да го реализира съобразно притежаваните права. В настоящия случай обаче, по делото се доказва безспорно от страна на ответника наличието на основание за ползване на имот № *****.**. по КKKP на с.Б., в който се намират процесните 21 бр. паркоместа, през периода 02.08.2021-25.11.2021, а именно – договор за наем за срок от 01.08.2021г. до 01.08.2022г., сключен със собственика на имота Б.С.О. „У.Б.“, която, като титуляр на правото на собственост, разполага с правото да го отдава под наем на трети лица. Ето защо, твърденията на ищеца за неоснователно ползване на въпросните 21 бр. паркоместа от страна на ответника, вследствие на което последният да се е обогатил неоснователно, като е реализирал доход от такси за паркиране, попречвайки на ищеца да ползва същите съобразно учредените му права и да реализира доход от такси

за предоставянето им, се явяват неоснователни и недоказани.

По изложените по-горе съображения, че по настоящото дело не може да се разрешава евентуален спор за собственост между Държавата и Б.С.О. „У.Б.“, ирелевантен са явява въпросът дали в процесния имот попада част от старото трасе на републикански път II-86 П.-С., съответно дали се касае за публична държавна собственост и дали за придобиване ѝ е проведена процедура по чл. 15 от ППЗП. Също така, следва да се посочи, че при положение, че по делото се установи несъмнено, че през процесния период 02.08.2021г. – 25.11.2021г., ответното дружество е ползвало процесния имот на годно правно основание, а именно – като наемател по договор за наем, сключен със Б.С.О. „У.Б.“, легитимираща се като негов собственик, без значение за изхода на спора се явяват въпросите, по повод които се съдържат възражения в жалбата на ищеца, дали ПИ с идентификатор *****.**.** е съществувал в периода, през който са издадени Разрешения за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътни обекти и пътни връзки към тях с № 13-О-И от 02.12.2010г. и № 5-О-Е от 03.05.2011г., както и дали между него и имот № *****.**.** по КККР на с.Б. е налице идентичност.

В заключение, съдът намира, че по делото не се установи ответникът да е ползвал без основание процесния имот имот № *****.**.** по КККР на с.Б. в периода 02.08.2021г. – 25.11.2021г., от което да се е обогатил неоснователно със сумата от 25250 лв за сметка на обедняването на ищеца, което обуславя извод за неоснователност на предявеният от „Б. *****“ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** иск по чл.59 ЗЗД за осъждане на „Ч.Б.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, да му заплати сумата 25 250 лв., представляваща обезщетение за неоснователно ползване на част от имот с № *****.**.**, върху която част са ситуирани 21 паркоместа –северната и западната граница на имота, за периода 02.08.2021г. – 25.11.2021г. и налага неговото отхвърляне

Тъй като първоинстанционния съд е стигнал до същия извод и е отхвърлил иска, обжалваното Решение №1656 от 21.12.2022 г., постановено по гражданско дело №3321/21г. по описа на Окръжен съд – П. следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78, ал.3 ГПК, „Б. *****“ЕООД ще бъде осъдено да

заплати на „Ч.Б.“ ООД разноските по делото пред настоящата инстанция от 2700 лв за адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1656 от 21.12.2022 г., постановено по гражданско дело №3321/21г. по описа на Окръжен съд – П..

ОСЪЖДА „Б. ****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ****, да заплати на „Ч.Б.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ****, сумата от 2700 лв., представляваща разноси пред настоящата инстанция за адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____